

Desværre baserer betænkningen sig i vid udstrækning på tankegods fra en hedengangen kvindekamp. Det kan ikke overraske, når man ser på udvalgets sammensætning. Men det er ikke desto mindre ærgerligt, at man næsten totalt negliger mændenes interesser.

Det er f.eks. velkendt for de fleste, at mænd er den svage part, når vi taler om forældremyndighedssager. Alligevel hopper udvalget let og elegant hen over den slags spørgsmål. Det er beklageligt. Ligeledes kan det undre, at mænd i dag absolut ingen ret har til at føre en faderskabssag, og at dette har overlevet ligestillingsdebatten i Danmark.

Afslutningsvis vil jeg sige, at det for Venstre er afgørende, at ligestillingsdebatten er en reel ligestillingsdebat og ikke en kvindepolitisk debat. Ligestilling skal være et spørgsmål om at sikre lige muligheder for mænd og kvinder.

Vi ønsker ikke, at ligestillingsdebatten skal være et spørgsmål om kvantitative mål, og den skal ikke overdimensioneres. Ligestillingsspørgsmålet skal her ved indgangen til det nye årtusind sættes i forhold til, at vi er nået langt de sidste 30 år, og at behovene for fokus på ligestilling derfor har ændret sig.

Med disse ord kan det vel ikke undre, at jeg må sige, at vi ikke kan støtte det af Socialdemokratiet fremsatte forslag til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Ingrid Rasmussen (S):

Jeg vil gerne sige tak til fru Pia Larsen for den ordførertale, der er fremlagt fra Venstre.

Jeg vil gerne spørge fru Pia Larsen overordnet og generelt og ikke på så mange pinde om, hvad årsagen er til, og hvad Venstre egentlig mener om det, jeg fremfører nu: at der er forskel på Venstres ligestillingsholdning, når vi har de store internationale ligestillingsdiskussioner og debatter med vedtagelser af vedtagelser og så i dag, hvor vi har den nationale debat.

Venstre støttede, og det var jeg meget glad for, den 24. februar 1999 forespørgslen vedrørende Kvindekommissionens diskussion om Beijing. Den havde vi her i Folketinget, og den er jeg udmærket klar over fru Pia Larsen ikke kender. Men der vedtog man med Venstres stemmer at fortsætte og intensivere arbejdet med at gennemføre »Platform for Action«, hvor man bl.a. taler om mainstreaming, som hele be-

grebet, når vi snakker ligestilling og implementering af ligestilling, jo dækker.

Hvad er årsagen til, at man godt fra Venstres side kan støtte, når det er internationale diskussioner og vi dér fremfører synspunkter fra dansk side, og ikke kan støtte, når det er den nationale danske diskussion?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg faldt såmænd over, at Venstres ordfører siger, at der gennem mainstreamingprincippet vil blive genereret flere love. Sådan forstår jeg ikke mainstreamingprincippet. Jeg forstår det sådan, at mainstreaming betyder, at der inden for hver lovgivning, der bliver lavet, normalt vil blive taget stilling til ligestillingsspørgsmål. Det vil sige, at mainstreaming ikke i sig selv genererer mere lovgivning på området.

Så vil jeg sige til Venstre om det her med, om der eksisterer et stort nok problem til, at staten skal gå ind og regulere på området, at jeg synes også, at det er et utrolig stort problem, at der ikke laves mere kønsopdelt statistik, end tilfældet er i øjeblikket. Jeg synes dog, at den statistik, der foreligger på området, kunne tyde på, at der var grund til, at man gik ind og undersøgte området nærmere. Derfor vil jeg opfordre Venstre til at støtte kommende forslag om, at der i højere grad bliver lavet forskning og statistik på området.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Fru Pia Larsen taler om kvalitet og kvalifikation osv. i modsætning til kvantitet, men dér vil jeg gerne spørge fru Pia Larsen, om fru Pia Larsen mener, at det er, fordi kvinder generelt er dårligere kvalificeret end mænd, at de ikke får stillinger inden for f.eks. forskerverdenen?

Jeg mener, at det handler om, at kvinder ikke i samme grad tiltrækkes af de jobopslag, der er, og at det handler om, at der er en overrepræsentation af mænd f.eks. i ansættelsesudvalgene. Forskning om et kønnet arbejdspladskultur viser jo også, at de har det med at genskabe sig selv. Det skyldes uformelle normer og kvalifikationskrav, som medfører, at der primært ansættes folk, der ligner dem, der er ansat i forvejen. De udgør nemlig ikke nogen trussel, hverken personligt eller mod det eksisterende system.